XXIX. évf. 3. szám – 2017. május-június

MARANA THA

Komm Herr Jesus... Come Lord Jesus... Jöjj el, Uram Jézus... **Jöjj el Uram!** Jel. 22,20

A Katolikus Karizmatikus Megújulás Lelkiségi Lapja

Gál Edit:

Az Új Pünkösd kezdete...

Katona István atya:

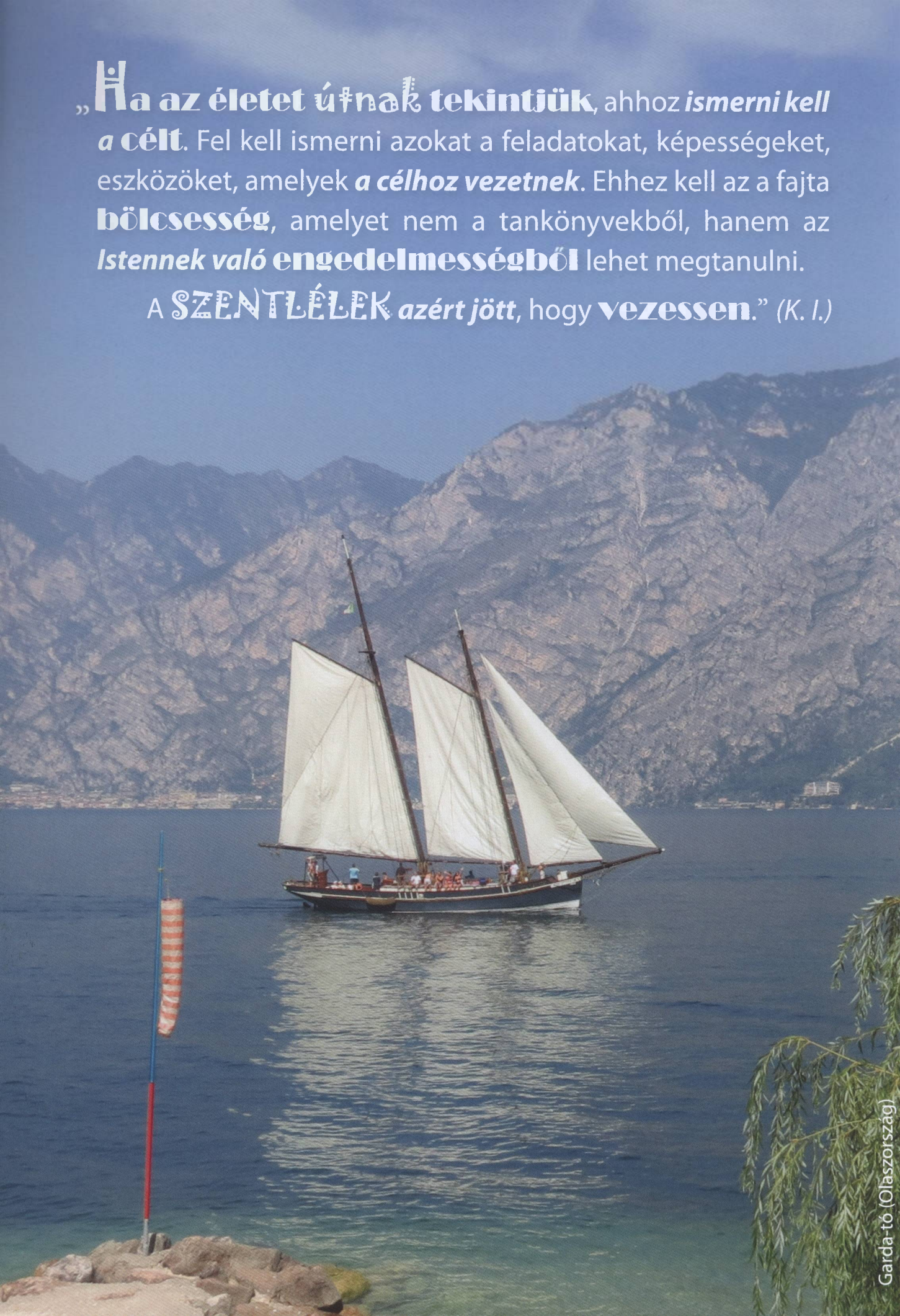
A Szentlélek új szívet ad

Üzenet a végső időkre

2. rész

„**Ha az életet útnak tekintjük**, ahhoz ***ismerni kell a célt***. Fel kell ismerni azokat a feladatokat, képességeket, eszközöket, amelyek ***a célhoz vezetnek***. Ehhez kell az a fajta **bölcsesség**, amelyet nem a tankönyvekből, hanem az ***Istennek való*** **engedelmességből** lehet megtanulni.

A **SZENTLÉLEK** ***azért jött***, hogy **vezessen**." *(K. I.)*

Garda-tó (Olaszország)

A Szentlélek új szívet ad

Babits Mihály egyik versében (Zsoltár férfihangra) az emberi élet értékére mutat rá: „Nem annyi vagy, mit látsz magadból" – írja és felsorolja, hogy érted szépül a világmindenség, érted formálódik a történelem, érted születnek s halnak meg a csillagok, érted történik minden – a te bűnös lelkedért. – Lehetne folytatni: érted lett emberré a második isteni személy, érted jött el a Szentlélek… – Ezért ébredj fel a materializmus sötétségéből, és ismerd fel igazi valódat Isten szeretetének fényében. Egy arcot – az istenarcot – akar Ő kiformálni benned. Ezért adta neked ezerféle ajándékát. Az Isten arca – a te arcod! Addig nem leszel boldog, amíg ezt meg nem találod. Lehetnek millióid, körülutazhatod a világot, ha nincs benned az Ő arca, nem leszel boldog. Közömbös, sivár lesz a lelked évek múlva, halálos némaság vesz körül, ha nem alakul ki benned Isten arca! – De ha megtalálod, minden más lesz. Minden kivirágzik és megújul. Ezért jött el a Szentlélek Pünkösd napján, hogy ezt a nagy lehetőséget mindenkinek megadja, aki várja és akarja.

❶ *A Szentlélek az élet bölcsességét adja*

Ha az életet útnak tekintjük, ahhoz ismerni kell a célt. Fel kell ismerni azokat a feladatokat, képességeket, eszközöket, amelyek a célhoz vezetnek. Ehhez kell az a fajta bölcsesség, amelyet nem a tankönyvekből, hanem az Istennek való engedelmességből lehet megtanulni. A Szentlélek azért jött, hogy vezessen. Vezetni csak akkor tud, ha figyelünk rá és elfogadjuk a vezetését. Minden értelmes ember megérti, hogy a legnagyobb érték az örök üdvösség. Jézus adott tanítást, elküldte a Szentlelket, hogy ezt a szent célt el tudjuk érni. Ugyanakkor az Úr ránk bízta a családunk, a barátaink üdvösségét is. Valakinek az örök sorsa függ attól, hogy te milyen vagy, hogy segíted-e, szereted-e, közelebb viszed-e a jó felé. Itt dől el, hogy van-e benned igazi bölcsesség. Itt dől el, hogy a hit fényében látod-e saját magadat és a körülötted élő embereket. Akinek bölcs szíve van, az nem téveszti el a célt; a sok lehetőség közül a legjobbat választja, ami leginkább megfelel Isten akaratának.

❷ *A Szentlélek kiformálja bennünk Jézus arcát*

Szent Pál azt írja egyik levelében, hogy az istenarc, amit ki kell formálni, nem egy ritka jelenség, hanem minden keresztény előtt álló feladat (Róm 8,29). Az Atya „elrendelte", hogy Fiának képmására formálódjunk. Ő nem úgy tervezte el az életünket, hogy csupán kevéssel legyünk jobbak, mint a pogányok, hanem egészen jók legyünk. Annyira jók, hogy hasonlók legyünk Fiához, Jézushoz. Hogyan megy ez végbe? A Szentlélek által! A Szentlélek remekművet akar kihozni az életünkből. Ez adja a mi igazi méltóságunkat. – Ha valakinek birtokában van egy híres festmény, mindenkinek büszkén mutogatja. Pedig a birtoklás csupán külső dolog – az ember ezáltal még nem lesz jobb. De ha belül – a lelkünkben – van egy remekmű, arra már igazán büszkék lehetünk. Ezt a szívünkben, lelkünkben lévő remekművet meg kell mutatnunk Istennek halálunk pillanatában. Milyen nagy öröm lesz akkor számunkra, amikor azt halljuk: *„Jól van, te derék ember, a kicsiben hű voltál, sokat bízok rád"* (Lk 19,17). De ha nem remekmű a szívünk, akkor mi lesz velünk? Jobb nem is gondolni rá, mert annyira szomorú lesz a sorsunk.

❸ *A Szentlélek kincset ad*

Jézus azt mondta (Mt 13,44), hogy Isten Országa olyan, mint a szántóföldön elásott kincs, amit valaki megtalált és mindent odaadott érte. Hogyan lehet ezt megtalálni? A Szentlélek az, aki elvezet a kincshez és ugyancsak a Szentlélek segít abban, hogy készen állj mindent odaadni érte. Ez nem olyan, mint a földi kincs, amit kézbe lehet venni. Ez szellemi-lelki kincs, amit hatásaiban lehet észrevenni, ha már megtaláltad. Milyen hatásokról van szó? Ott lesz a szemed ragyogásában, amit mindenki felismer. Ott lesz a szíved tisztaságában, amit a világ megcsodál. Ott lesz szereteted örömében, amit látva elámulnak az emberek. – Ugye ezután már nem is kell feltenni a kérdést, hogy akarod-e ezt a kincset?! Hogyne akarnád azt, ami jó? Hogyne akarnád, ami széppé teszi az életed? Jöjj Szentlélek, vezess el engem ehhez a kincshez! Jöjj Szentlélek, formáld ki bennem Jézus arcát!

Katona István főszerkesztő

Az Új Pünkösd kezdete...

A Katolikus Karizmatikus Megújulás 50 éves

A mai napon ezt az 50 éves évfordulót ünnepeljük, melyet az 1967. február 17-19-ig tartó lelkigyakorlatos hétvégétől számítunk. Ekkor a Duquesne-i („Dükein" – a ford. megjegyzése) egyetem diákjainak egy csoportja megtapasztalta a Szentlélek erejét, és kiáradását, mint egy új Pünkösdöt.

Amikor valaki nagyon szereti a családját, szívesen olvas a család eredetéről anekdotákat, feljegyzéseket, minden fontos eseményről tudni akar (házasságkötések, gyerekszületések stb.), ami a családdal történt. Ugyanez az öröm tölthet el mindenkit, aki elolvassa ***Patti Gallagher: Az Új Pünkösd kezdete*** című könyvét. Magával ragadó megtudni, mi történt igazán, amikor a Szentlélek kinyilatkoztatta magát a Katolikus Egyházban. Ez az esemény – nyugodtan mondhatjuk – az egyháztörténet nagy pillanatainak egyike. Mostanra kb. 150 millió katolikus életét érintette meg világszerte.

Az 50 évvel ezelőtti eseményeknek volt néhány előzménye. A Duquesne-i Hétvégén 25-30 egyetemi hallgató vett részt az egyetemi lelkésszel és két teológiai professzorral. A két professzor már korábban elnyerte a Szentlélek-keresztséget, és imádkoztak a lelkigyakorlat részvevőiért, hogy ők is elnyerjék. Rajtuk kívül, még további két Cursillo-s vezető, Ralf Martin és barátja is imádkoztak, hogy a lelkigyakorlat minél mélyebben megérintse a részvevőket. Ebből is láthatjuk, milyen nagy jelentősége van a háttér imának.

A szervezők feladatul adták még a diákoknak két könyv elolvasását: David Wilkerson: Kereszt az aszfaltdzsungelben, és az Apostolok Cselekedeteinek 1-4. fejezetét. Tervezték, hogy az előadások előtt, minden alkalommal hívják a Szentlelket a „Veni Creator Spiritus" kezdetű keresztény himnusszal, valamint a lelkigyakorlat folyamán megújítják bérmálási fogadalmukat. Ezen kívül tervbe volt véve egy születésnapi parti.

Ilyen előzmények után a Szentlélek még aznap éjjel megkezdte hatalmas munkáját. Többen úgy érezték, hogy valami a kápolnába vonzza őket, és ott mind megtapasztalták a Szentlélek kiáradását. Amikor később tanúságot tettek, így kezdték: „Túl jó híreink vannak, semhogy magunknak megtartsuk. Egyszerre a keresztény életnek más síkján találtuk magunkat. A hitünk egyszerre élő lett, és a természetfölötti világ magától értetődőbb lett számunkra a természetesnél. Röviden: ***Jézus valóságos személy lett számunkra, egy igazi élő személy. Az imádság és a szentségek mindennapi kenyerünkké váltak, a Szentírás szeretete, az Egyház szeretete, a tanúságtétel utáni vágy az életünk részévé vált."***

A Lélekkeresztség élménye egyáltalán nem volt érzelmi élmény, de az életük megtelt nyugalommal, biztonsággal, örömmel és békével. A jelenlévő 30 személyből 20-25-en megkapták a Szentlelket, és visszatérve az egyetemre, imádkoztak társaikért, hogy ők is megkapják. ***Mertek egy új Pünkösdért imádkozni, abban hinni, azt elfogadni és hirdetni.***

Patti így vall erről: „Istennek biztosan nagy humorérzéke volt, amikor elhatározta, hogy a Szentlelket az emberek ilyen tarka sokaságára küldi. A legtöbben közülünk fiatalok, érzelmekkel telítettek és szellemileg éretlenek voltunk. A tulajdonképpeni csoda az volt, hogy kegyelme éppen a Duquesne-i Hétvégén áradt ki. Ha figyelembe vesszük érettségünk és tudásunk akkori hiányosságait, csoda, hogy Isten használni tudott minket csodálatos tettei hirdetésére. De nem éppen ez az evangélium? 1Kor

1,26-31: „*Gondoljatok csak meghívástokra testvérek! **Itt nem sok az emberi bölcs**, nem sok a hatalmas, nem sok az előkelő, de Isten azt választotta ki, ami a világ szerint oktalan, hogy megszégyenítse a bölcseket, azt választotta ki, ami a világ szemében gyenge, hogy megszégyenítse az erőseket, a semminek látszókat, hogy akik valaminek látszanak, megsemmisítse.*" Majd Patti így folytatja: Mi nem voltunk bölcsek, hatalmasok, előkelők. Legtöbbünk egyszerű egyetemista volt, aki lelkigyakorlaton vett részt. ***Isten meglepett minket. Mi úgy írjuk le jövetelét, mint fény, láng, forróság, sugárzás, fényözön.*** Így jött közénk a Duquesne-i Hétvégén a Szentlélek. A Duquesne-i egyetem Pittsburghben található, az egyetem teljes neve: ***Duquesne-i Szentlélek Egyetem, és a jelmondat a jelvényén: „Spiritus est qui Vivificat, A Lélek, aki éltet."*** Az intézményt egy missziós rend, a Szentlélek atyák vezetik. Milyen találó a kapcsolat a Duquesne és a Szentlélek között!

Patti hamar felismerte, hogy a teológia, amit itt tanult, nem oltja az Isten utáni szomját. Amit igazán akart: Nem többet tudni Istenről, hanem jobban, mélyebben, személyes módon megismerni Őt. Egyre jobban nőtt a vágy benne, hogy őt is vezesse Isten. Amikor egyedül volt a hálóban, letérdelt ágyánál és azt mondta: „Uram, hiszem, hogy a Szentlelket már megkaptam a keresztségben és a bérmálásban, de ha a Te Lelked többet tud tenni az életemben, akkor én AZT akarom. Isten meghallgatta az imát és válaszolt is nagyobb mértékben, mint ahogy valaha is gondoltam volna – mondja Patti, majd így folytatja: Tehát 25 diák felkerekedett és elment a lelkigyakorlatos házba. A táskapakolás közben bosszankodtam, mert elfelejtettem elhozni a sminkkészletem. És itt fiúk is részt vesznek. Aztán elgondolkodtam. Azért vagyok itt, hogy Istent keressem, ne az új barátomat.

A lelkigyakorlat kezdetén a résztvevők figyelmét ***Máriára, Jézus anyjára irányították***. Ő ott volt az angyali üdvözletnél. amikor az Ige testté lett, jelen volt a születésnél, hiszen Jézust a világra hozta, jelen volt Pünkösdkor, amikor az Egyház születetett. Isten tervében fontos volt, hogy Mária velünk legyen, amikor ezen a hétvégén megéltük a Szentlélek működését. Az egyházatyák Máriát a Szentlélek jegyesének nevezték. Hogyan is hiányozhatna onnan, ahol a Szentlélek munkálkodik?

Patti beírta jegyzetfüzetébe: ***Jézus, légy számomra valóság! Csodát akarok!*** Szombat estére születésnapi partit rendeztek néhány hallgató tiszteletére. De a parti valahogy nem jött létre, az emberek szanaszét kószáltak a házban. A parti előtt még a vízzel is probléma volt. Egy vezetékcső eltörött, és azt mondták, hogy emiatt a csoportnak esetleg korábban haza kell utaznia. De néhány diák a kápolnába ment és imádkozott, hogy a vízvezeték rendbe jöjjön. Az ima után kinyitották a vízcsapot és a víz teljes erővel folyt. Azt éreztük, Isten akarata volt, hogy maradjunk, és ezt lehetővé is tette számunkra.

Sokszor gondoltam, hogy a víz a Szentlélek bibliai jelképe. Jézus mondta: „*Aki szomjazik, jöjjön hozzám és igyon. Aki hisz bennem, annak szívéből élő víz forrásai fakadnak Ezt a Lélektől mondta, melyből a benne hívőknek kellett részesedniük*" (Jn 7,37-39). Egyesek a mai Egyházról talán azt mondják: A víz eltűnt, minden kiszáradt, itt nincs élet. ***De Jézus nevében még mindig a Lélek éltető vize áramlik közénk. A Duquesne-i Hétvége drámai példa a Szentlélek új kiáradására a ma Egyházában***.

Patti folytatja: Beléptem a kápolnába, letérdeltem a szentségben rejtőző Jézus elé, és ekkor történt valami, amire nem számítottam. Mindig hittem az Oltáriszentségben, Jézus valóságos jelenlétében, de soha azelőtt nem tapasztaltam meg dicsőségét. De

ekkor ott, térdelés közben egész testem reszketett az Ő nagysága és szentsége előtt. Alázat töltött el jelenlétében, itt volt a királyok Királya, az urak Ura. Később bejött egy diáktársam, akinek elmondtam, mit éltem át. Mások is mondták neki, úgy tűnik, itt valami történik, valami, amit nem terveztünk.

Térdelés közben olyan imát imádkoztam életemben először, amit a teljes odaadás imájának nevezhetünk. A következő pillanatban arccal a föld felé kinyújtózva találtam magam a Tabernákulum előtt (senki sem tette rám a kezét), nem tudom hogyan, de a cipő is leesett a lábamról. Ahogy feküdtem, a fejem búbjától a lábujjamig éreztem Isten mélységes szeretetét szétáradni bennem. ***Annyira nem érdemeljük ki, annyira pazarlóan ajándékozódik, semmit nem tehetsz, hogy kiérdemeld, megszerezd Isten szeretetét. Az Ő szeretete értünk van, teljesen mindegy, hogy mit tettünk és kik vagyunk!*** Úgy éreztem, szívesen meghalnék, hogy Istennel lehessek a Mennyben. És tudtam, hogyha ***én, aki egyáltalán nem vagyok különleges ember, ily módon megtapasztalhatom Isten szeretetét és irgalmát, gyengédségét és könyörületét, akkor bárki, igen bárki megtapasztalhatja***. Szerettem volna Isten jelenlétében maradni és sütkérezni az Ő szeretetében, mégis tudtam, hogy ezt az élményt meg kell osztanom másokkal.

Felálltam és azt mondtam a többieknek: imádkozom, hogy veletek is megtörténjen az, ami velem történt. ***Ez a rövid találkozás az Úr Lelkével többre tanított, mint az évekig való oktatás. Elvarázsolva éreztem magam az élő Isten szépségétől, jóságától. Isten irgalma, szeretete lenyűgözött.***

Mint ahogy az Egyház egy emeleti helyiségben született meg, a Katolikus Karizmatikus Megújulás születési helye is egy emeleti terem volt. Isten szuverén módon cselekedett. Sok minden történt, amint ott térdeltünk. Egyesek sírtak. Később elmondták, hogy Isten szeretetét olyan intenzíven élték át, hogy nem tehettek mást, sírniuk kellett. Mások az örömtől kacagtak, nevetni kezdtek. Egyesek, mint én – mondta Patti, erős, égő érzést tapasztaltak, ami tűzként áradt szét kezükön és karjukon. Mások egy kattanást éreztek a torkukon, vagy bizsergést a nyelvükön. Ekkor még a nyelvimát nem ismertük, de lassan kibontakoztak bennünk a karizmák, a nyelvima mellett kézrátétellel gyógyulások történtek és próféciák hangzottak el. Mi még mindig nem értettük teljesen mi történik velünk, és sosem álmodtunk volna róla, hogy mindaz, ami bekövetkezett, az egész Egyházra kihat majd. Mi voltunk az éhezők, akiket betöltött minden jóval.

Világossá vált, hogy Isten a Lelkét minden férfire és nőre ki akarja árasztani. Mivel mi a Duquesne diákjai voltunk, a Szentlélek új kiáradásának befogadói, nekünk kell továbbadni ennek hírét mindenkinek.

1967 nyarán vége lett a szemeszternek, és ***mi, akik megkeresztelkedtünk a Szentlélekben, bizonyos szenvedést, elutasítást éltünk át***. A Szentlélekről nevezett egyetemen tanító atyák nem üdvözölték igazán a Szentlélek kiáradását – folytatta Patti. A családommal történt vita után, sírva mentem a szobámba. Ennek oka, hogy francia szakos hallgatóként, lemondtam nyári franciaországi utamat, hogy az evangelizációt szolgáljam. Szüleim ezt ellenezték. ***Ezeken a nehézségeken keresztül hívott meg minket az Úr, hogy valódi tanítványai legyünk, ne csak érdekbarátok, akik örülnek csodáinak, a kereszttől pedig visszariadnak.***

A kereszt! Hogyan szerethetnénk Jézust a kereszt átölelése nélkül? Milyen sok megfizethetetlen leckét tanítottál nekem, Jézus! De éppen a legfájdalmasabbak hozták a legtöbb gyümölcsöt – írja Patti, majd így folytatja: Mára nagyon alázatosnak érzem magam, egynek Máriával, Jézus anyjával. Bámulatos, mit tudott tenni ennek a fiatal lánynak az igen-je. ***Mária igen-t mondott, amikor a Lélek elárasztotta, az eredmény pedig az lett, hogy Jézus, az egész világ megváltója megszületett. Az emberiség megmentése a Szentlélek működésén és egy teremtmény válaszán múlt. Mária igen-je nélkülözhetetlen volt Isten tervének megvalósulásához, mint ahogy a tied és az enyém is az.***

Az a küldetésünk, hogy Jézust bevigyük a világba. Az én elhívásom és a te elhívásod ugyanaz, mint Mária meghívása. Az a feladatunk, hogy örömmel fogadjuk a Szentlélek működését, magunkévá tegyük szándékát és ne tanúsítsunk ellenállást. Így megszülethet bennünk Jézus és megmutathatja magát a világnak. A tudat, hogy az én Istenre mondott igenem másokra valamilyen befolyással lehet, alázatossá tesz, mert tudom, milyen jelentéktelen vagyok – írja Patti, majd így folytatja: Elmondok egy történetet, amely segített átérezni Jézus jelenlétét. Egy nagy család utazásra indul egy óceánjárón. Nem tudták, hogy az étkezések benne foglaltatnak az utazás árába, és magukkal vitték saját szendvicseiket. Az étkezés ideje alatt mindig a kabinjukban maradtak, és nem jöttek rá, hogy mindennap egy finom hét fogásos vacsora vár rájuk. Azon igyekeztek, hogy

a készletük kitartson, mígnem az egyik gyerek felfedezte, hogy a vacsora árát a hajójeggyel már kifizették. Azt mondta: Menjük fel és együnk, mi is meg vagyunk hívva! – fejezte be a történetet Patti, majd hozzáteszi: Azóta is felhasználom ezt a történetet annak bemutatására, ***mennyire ragaszkodunk saját javainkhoz, míg Isten sokkal bőségesebben gondoskodna rólunk. Van a Lélekben való életnek egy olyan mélysége, amelyet Isten hozzáférhetővé tesz számunkra. Már ki is van fizetve, ránk vár. De mivel nem ismerjük fel, kicsúszik a kezeink közül.***

A Duquesne-i Hétvégéről más jelenlévők is tanúságot tettek. ***David Mangan*** matematika-fizika szakos hallgató a következőt mondta: Amikor kiderült, hogy nincs víz, elmentünk a kápolnába imádkozni. Elkezdtem megköszönni azt, hogy Isten már válaszolt az imánkra, ez egyszerűen belső meggyőződésem volt. Olyan biztos voltam abban, hogy van víz, hogy leszaladtam a konyhába, és megnyitottam a vízcsapot. Nagyobb erővel jött a víz, mint valaha. Visszamentem a kápolnába, hogy megköszönjem Istennek azt, amit tett. Amikor beléptem – nem tudom, hogy történt –, de egyszerre a földön fekve találtam magam. Egy nyugodt, csendes, visszahúzódó matematikus számára ez egy nagyon vad élmény volt. ***Az Úr jelenlétét szinte vágni lehetett.***

Nem voltak szavaim, minden, amit mondtam ez volt: ***Ez, ez DINAMIT***. Az ApCsel 1,8: *„Ti erőt nyertek, ha a Lélek leszáll rátok!"* A görögben és az angolban is az erő kifejezése a „dinamit". Később elhagytam a kápolnát és kételkedni kezdtem, hogy ez nem volt valódi, biztosan csak elaludtam. Még mindig remegő lábakkal visszamentem, és bumm, megint a földön feküdtem. Később ebben is kételkedni kezdtem, de harmadszor is ugyanaz történt, megismétlődött az eset. Már nem kételkedtem többé.

David így folytatja: ***Isten megújította tudatunkat, hogy képes legyen lelki adományok befogadására, hogy lelki életünkben növekedni tudjunk. Ezek nem dekorációs kellékek vagy pótlólag nyújtott látványosságok. Ha az apostoloknak és Máriának szükségük volt lelki adományokra és felismerésekre, nekünk is szükségünk van rájuk.***

Nem mondhatom, hogy Péternek kellettek az adományok, talán Máriának is, nekem azonban nincs szükségem rájuk. ***Az apostoloknak kellett a Szentlélek ajándéka, nekem is kell, neked is kell. Nagy dolgokat tett Isten a Katolikus Karizmatikus Megújulás első napjaiban, de a leghalványabb vágyam sincs visszamenni oda – mondja David. A régi szép idők ma vannak. A régi szép idők azok, amelyekben Isten működik, és nem azok, amelyekben egykor működött. Isten dinamikus Isten, aki mindig mozgásban van, és én Övele akarok lenni: elköteleztem magam arra, hogy Vele éljek. „Jézus Krisztus ugyanaz tegnap, ma és mindörökké" (Zsid 13,8). A mérce, amellyel a Karizmatikus Megújulást elbíráljuk ugyanaz: Segít-e nekem a Karizmatikus Megújulás Istent szeretni, a másik: Segít-e a felebarátomat szeretni? Ha segít, ez óriási eredmény, ha nem, akkor csak üres csillogás és nincs köze Istenhez.***

Befejezésül Pattit idézem: ***Most már tudom, hogy nincs olyan teher, amit egyedül kellene hordoznunk, nincs ima, melyet Isten meg ne válaszolna, és nincs olyan szükség, amelyben ne segítene! A Tőle való függés, Isten szívből való dicsőítése kimondhatatlanul szabaddá tesz.***

Remélem, szomjaztok, mert én nagyon szomjazom. Ez az előfeltétele annak, hogy az ember többet tudjon befogadni a Szentlélekből. Az Úr vágyik arra, hogy mérték nélkül adja az Ő Lelkét, ha mi mérték nélkül megnyílunk iránta. ***Suenens bíboros*** mondta: Isten a legizgalmasabb kalandregénynél is érdekesebb dolgokat ír le azoknak az embereknek az életével, akik merik teljes szívvel rábízni magukat és megnyílnak a Szentlélek váratlan kezdeményezései, indíttatásai felé.

Ne korlátozzuk az Urat, hogy csak ezt vagy azt a dolgot, adományt kérjük! Merjünk sokat kérni, nagyot kérni, mert Ő mindent megadhat és meg is ad az Ő akarata szerint, szükségleteink szerint és befogadó készségünk arányában.

2017. február 18.

Gál Edit

Dicsőítsétek meg Istent testetekben!

(1Kor 6,20)

Minél jobban megismerjük az Urat, minél mélyebben szeretjük Őt, annál égetőbb a vágy, hogy megdicsőüljön az életünkben: tetteinkben, szavainkban, gondolatainkban, érzéseinkben.

Sokáig azt gondoltam, hogy erre a legjobb mód, ha szó szerint igyekszem megvalósítani az igét: *Mindenkinek mindene lettem, hogy mindenkit üdvözítsek* (1Kor 9,22). Igyekeztem minden körülöttem élő összes elvárásának megfelelni, de természetesen ez lehetetlen volt. Rájöttem, hogy nagyon kell figyelnem a Szentlélek vezetésére, hogy mikor mit kell tennem, hol kell lennem.

Ebben nyugalomra leltem, de minden botlásom, tévedésem elkeserített. Megijedtem, hogy rossz példát mutatok a körülöttem élőknek, esetleg végzetesen elrontok valamit. Természetesen a legfontosabb számomra a hitmagok elvetése volt és ezzel kapcsolatosak voltak félelmeim is. A gonosz mindig ráerősít ezekre a félelmekre, hamis gondolatokat próbál felépíteni rájuk.

Hamarosan felismertem, hogy az Úr a gyengeségeinket is jóra tudja fordítani, sebezhetőségünk egyben megközelíthetőségünk záloga. Nyitottabbá tesznek a mások szenvedése, problémái, örömei felé. Harcolnunk kell a bűneink ellen, de át kell ölelnünk gyengeségeinket, ahogyan az Úr is átölel minket minden állapotunkban. Így adunk Istenünknek szabad kezet, hogy megmutathassa az Ő erejét életünkben.

Most már képessé váltam mosolyogni tévedéseimen, hibáimon, feltéve, hogy ezzel nem okoztam másnak fájdalmat, szomorúságot. Amikor felismertem a rosszat, amit okoztam, imában az Úr kezébe tudtam tenni, hálát adva azért a jóért, amit Ő majd kihoz belőle és kérve kegyelmét, adjon nekem találékonyságot, hogy jóvá tudjam tenni botlásom következményeit, ha lehetséges.

Egyre szabadabb lélekkel, egyre nagyobb vággyal ajánlottam fel magam Uramnak, és kértem Szentlelke vezetését. Nemrég ezt hallottam szívemben: Tudod, mivel dicsőíthetsz meg engem legteljesebben? A bizalommal. Ha minden helyzetben bízol bennem, ha hiszed és megvallod, hogy én vagyok mindenek Ura, semmi nem történhet tudtomon kívül, és végtelen szeretetemben mindent jóra tudok és akarok fordítani, akkor dicsőítesz meg engem. Minden bizalmatlansággal fájdalmat okozol nekem.

Összeállt a kép, mely évek óta sok kis részként élt a lelkemben.

Miért emeli fel a dicsőítés a szívet Istenhez? Mert a bizalom szava! Bízom benne, hogy itt van velünk az Úr, figyel ránk, szeret minket, végtelen az ereje, felfoghatatlan szeretete, mérhetetlen az irgalma. Ha a megtapasztalásból indul ki a dicsőítő imánk, akkor a hálás szív természetes dobbanása, ám ha a pillanatnyi tapasztalat ellenére, a hit erejével dicsőítjük őt, akkor a teremtmény bizalommal teli kiáltása alkotója felé. Kinyújtott kéz, melyet nem tud nem megragadni és magához emelni Ura.

Miért gyógyul szívünk sebe, ha hálát adunk a fájdalomért és felajánljuk azért, aki okozta? Mert bízunk benne, hogy Istenünk látja szenvedésünket, egyesíti saját szenvedésével és javára fordítja annak, aki okozta azt nekünk. A szenvedés sokkal elviselhetőbb, ha értelme van. Gondoljunk csak a szülésre!

Mi volt az első bűn lényege?

A bizalmatlanság. Éva elhitte a kígyónak, hogy Isten nem mondott igazat nekik. Azóta is ez a bűn gyökere. Nem hisszük el, hogy Isten minden szava igazság.

A Szentírás tele van reménykeltő, szinte felfoghatatlan ígéretekkel. Parancsokkal, melyek oltalmaznak minket, útmutatással, mely az örök boldogságba vezet. Mégis keressük a kibúvókat, görbe

utakat. Vágyjuk az emberek tetszését, elfogadását, megerősítését. Nem bízunk az igében?

Tudjuk, hogy az Istent szeretőknek minden javukra válik, azoknak, akik az ő végzése értelmében meghívást kaptak, hogy szentek legyenek (Róm 8,28).

A Karizmatikus Megújulásban tértem meg, felkent engem az Úr az öröm olajával. Egyik ajándéka, hogy képekben szól hozzám. Legtöbbször olyankor, mikor másokért imádkozom, de néha önmagamról, a Vele való kapcsolatról is. Egy alkalommal mély imában azt mutatta, hogy hófehér gyolcsba öltöztetett engem, az Őbenne való tiszta öröm ruhájába.

Egy napon komoly dilemma elé kerültem. Gyakran járok egy szervita kápolnába szentmisére és nagyon megérintett a Via Matris, a fájdalmas Szűzanya keresztútja. Vágyat éreztem, hogy felvegyem a szervita skapulárét. Igen ám, de hogy egyeztethető ez össze?

Az öröm fehér ruháját cseréljem fel a Szűzanya ébenfekete, oltalmazó ruhájával? Abban már volt tapasztalatom, hogy a fájdalom és az öröm kiegészítik egymást. A tiszta öröm a szeretet „gyümölcse". Ám itt a földön nincs szeretet fájdalom nélkül. Ezt a fájdalmat az Istenbe vetett bizalom változtatja örömmé.

Megkérdeztem az Urat, hogy mit tegyek. Ismét egy képet mutatott nekem. Mária fekete ruhája szorosan rám simult, felette ott lobogott az öröm fehér gyolcsa.

Azt mondta nekem Jézus: Mennyei Édesanyád ruhája megvéd téged a gonosz cselvetéseitől, az öröm ruháját pedig látja a világ és Hozzám vonzza az embereket. Ezután már hálás és nyugodt szívvel vettem fel a skapulárét.

Ez a kép is letisztult bennem. Hogyan véd meg Mária ruhája a gonosz hazugságaitól?

Úgy, hogy tanulunk mennyei Édesanyánktól. Megtanuljuk tőle az Istenbe vetett megingathatatlan bizalmat, amely kitart a kereszt alatt, a sír mellett is. Így nem marad a gonosznak fogása rajtunk, hazugságai nem téveszthetnek meg minket.

Miért vagyok képes mosolyogni saját hibámon? Például, amikor fellebben a fehér gyolcs és meglátják rajtam a fájdalmat? Mert bízom benne, hogy az Úrnak van hatalma jóvátenni, amit elrontottam. Hiszem az igét: *Milyen mérhetetlenül nagy az ő hatalma felettünk, akik hívőkké lettünk* (Ef 1,19).

Keresztény az, aki engedi, hogy a Mennyei Atya – a Szentlélek kezével – kiformálja rajta Krisztus arcát.

Bízom benne, hogy engem is formál tetszése szerint. Ha úgy tetszik neki, használni is tud a körülöttem élők megérintésére.

Imacsoportomban arról beszélgettünk, mi különbözteti meg a keresztény embert a nem kereszténytől.

A következő gondolat született meg bennem: **„Keresztény az, aki vágyik rá és ezért engedi, hogy a Mennyei Atya a Szentlélek kezével kiformálja rajta Krisztusa arcát."**

Ez a formálás néha gyengéd simítás, máskor kemény vésőcsapás, a mi dolgunk az, hogy minden érintését bizalommal teli, hálás örömmel fogadjuk.

Itt tartok most. Minden nap kérem a bizalom ajándékát, a hit kegyelmét, hogy semmivé legyek és Ő legyen bennem a minden.

Talán kezdem egy kicsit megérteni az igét: *Abban bízom és remélek, hogy semmiben sem vallok szégyent, sőt nyíltan megmondom, hogy Krisztus mint mindig, most is megdicsőül testemben – akár életemben, akár holtomban* (Fil 1,20).

T. Éva

ÜZENET a végső időkre

II/2. rész

Szent Ráfáel arkangyal negyedik jelenése

Az 1985. augusztus 15-ről 16-ra virradó éjjelen két órakor felébredtem és észrevettem, hogy szent Ráfáel ismét ágyam végénél áll. Most is hófehér ruhában volt, ahogy korábbi jelenéseiben. De jobban lehetett mindent látni, mint azelőtt. Egy fényoszlop vette őt körül. Intett, hogy menjek hozzá. Felkeltem. „Imádkozz velem!"- mondta és letérdelt egy kis missziós kereszt elé, amely a falon függött. Követtem utasítását. Akkor azt mondta: „Mesterem öt szent Sebének tiszteletére imádkozzuk az ő imádságát." Így kezdte: „Az Atya, a Fiú és a Szentlélek nevében. Ámen." Igen mélyen meghajolt ekkor. Természetesen én is vele imádkoztam. Együtt elimádkoztunk igen lassan és nagy tisztelettel öt Miatyánkot és öt Dicsőséget. Majd keresztet vetett, mélyen meghajolt és felállt. Aztán így szólt: „Tekints engem az Isten, Teremtőm és Mesterem angyalának, harmadik vagyok a rendben, nevezz Ráfáelnek."

Tovább beszélt: „Béke legyen e háznak és lakóinak!" Ekkor gyermekeimre kellett gondolnom. Máris intett kezével, hogy kövessen. Lányom hálószobájában voltunk. Szent Ráfáel kinyújtotta jobb kezét, az ágyra mutatott és így szólt: „Nézd, Isten egyik angyala őrködik felette." Ekkor egy angyalt láttam egészen fehérbe öltözve, amint az ágynál áll. Két kezét mellén keresztbe tette és szemét lesütötte. (Oltalmazó tartásban állt ott.)

Azután fiam hálószobájába mentünk és ugyanazt történt. Itt azt mondta szent Ráfáel: „Így láthatod, hogy a gyermekek Isten szent angyalainak védelme alatt állnak. Nem kell félniük a jövőtől, ha Isten útján járnak. Tanítsd meg őket arra, hogy életüket adják Mesterem kezébe."

Az alábbiak egy pap kérdésével függenek össze, akinek levele lezárt borítékban éjjeliszekrényem fiókjában feküdt.

Szent Ráfáel azt mondta: „Isten felkentje, aki életével kapcsolatban tett fel kérdéseket, fohászkodjék szent Bernáthoz és szemlélje életét. Ha ezt megteszi, feleletet kap kérdéseire."

Szent Ráfáel most megkért: „Öltözz fel!" Néhány perc alatt felöltöztem és észrevettem, hogy már nincs ott, bár visszamaradt némi fény. (Öltözködés közben a látnok ingujjáról leszakadt egy gomb. Másnap észrevette, hogy még mindig hiányzik a gomb. Ingzsebében meg is találta, ahová éjjel eltette. Ez rávilágít arra, hogy nem álmodta az öltözést.) Kb. tíz perc múlva, éppen amikor az öltözéssel készen lettem, már ágyam végénél állt szent Ráfáel, ez alkalommal bíborba öltözve és így szólt: „Ez a vezeklő ruhám, most végignézheted a világ szörnyűségeit." Akkor megfogtam kinyújtott kezét és elhagytuk a házat. (Az angyal bíborruhája valószínűleg Jézus kigúnyolására és elítélésére akar emlékeztetni, ahogy Pilátus elé vezették: »A katonák bíborköpenyt adtak rá és kigúnyolták őt. « Mk15,17)

Kívül világos volt, kelet felé mentünk. Magam alatt különböző országokat, fajokat, népeket láttam. Láttam a világ és az ember legborzasztóbb dolgait, azokat a cselekedeteket, amelyek Krisztus szenvedését okozzák. Láttam magzatelhajtást, szajhaságot, homoszexualitást, szentségtörést, háborút, gyilkosságot, erőszakot, káromkodást, istenkáromlást, gyermekek bántalmazását, stb.

Aztán Jézusról láttam egy képet, ahogy a Szíve szeretetet áraszt és az emberek nem fogadják el. Krisztus sírt. Nehéz könnycseppek gördültek végig arcán. A földről erős szag áradt a magasba, mintha kén és trágyalé lett volna. Leírhatatlan szag volt. Emellett láttam egy förtelmes alakot. Bakkecske feje

volt, szarvakkal, kezei karmok voltak, arannyal telt zsákot tartott. Szent Ráfael rámutatott az alakra és azt mondta: „Ez a rontás angyala, az emberek rossz cselekedeteikért kapják az aranyakat jutalmul."

Láttam, hogy a felnőttek gyerekeket ütlegeltek és nemi erőszakot követtek el rajtuk. Hollandiában láttam, ahogy a meg nem születetteket magzatelhajtással megölik; Japánban talán ennek tízszeresét és Amerikában még többet. Az egész világon sok férfit és nőt láttam, akik egyneműekkel aludtak. Aztán láttam Istennek szentelt férfiakat és nőket, papi, ill. szerzetei ruhában, akik hűtlenek fogadalmukhoz. Nappal ellátják vallási kötelezettségeiket, és éjjel átadják magukat a szexuális életnek. Újból láttam a síró Krisztust az előbb leírt módon. E sok szörnyű cselekedetből ugyanaz a szag áradt a magasba. A rontás angyala nevetve állt mellette és hangot hallatott. Olyan volt, mint az üvöltő farkasé.

Most elváltozott a rontás angyala, olyanná vált, mint egy pap, akin semmi feltűnő sem volt. A mit sem sejtő emberek közé ment, felbiztatta őket, hogy a jó látszata alatt rosszat tegyenek.

Akkor hallottam, hogy emberek káromkodtak és káromolták az Istent. Láttam olyan embereket is, akik fejükön turbánfélét viselnek és Krisztus keresztjére taposva szétverik azt. Ezután nőket mutattak nekem férfiruhában (hosszú nadrágban). Láttam egy nőt is munkaruhában építkezésen. Szent Ráfael idegenkedéssel mondta erre: „ A nő helye a teremtésben Isten akarata szerint a családban van. Gondoskodjék szeretettel gyermekeiről és alázattal, mint hűséges anya, együttműködve Isten Teremtésével." Anyát láttam gyermekeivel, amikor ez elhangzott. Jézusról beszélt nekik és az emberek iránti szeretetéről. Hirtelen már nem bírtam tovább nézni mindazt a bántalmat, amelylyel Krisztust illetik és emiatt sírni kezdtem. Szent Ráfael most kezét szemem elé tartotta és vigasztalva mondta: „Nézd meg a világban lévő jót is."

Most embercsoportot láttam, főleg asszonyokat. Félhosszú szoknyát viseltek és fejükön kendőt. Buzgón mondták a rózsafűzért. Fénysugár fakadt belőlük Jézus legszentebb Szíve felé tartva és láttam Jézust mosolyogni. Aztán azt mondta szent Ráfael: „Legyen ez számotokra és közösségetek számára is példakép. Buzdíts sok embert az imádságra! Egyedül az ima és az engesztelés mentheti még meg ezt az átokkal telt és bűnös világot. Sokszor menjetek zarándoklatra!"

Szent Ráfael aztán sok jóakaratú embert mutatott, papokat is, akik életüket Istennek ajánlották. Azután egészen nyomorult és meztelen embereket láttam, akiknek valóban nem volt semmijük sem és rettenetesen éheztek. Ezzel most szembeállították „gazdagságomat", berendezett házamat, bőséges enni és innivalómat, pénzemet és ruhámat, stb. Szent Ráfael erre így szólt: „Cselekedj, ahogy Mesterem cselekedett, osztozz testvéreddel, aki ruhátlanul áll melletted. Ruházd fel!" Ezután egy kiéhezett embert láttam: „Tápláld őt! Mesteremnek, az ég és föld teremtőjének akarata, hogy megoszszad földi javaidat testvéreddel, Isten kezének teremtményével."

Akkor Jézust láttam, amint trónon ül. Kezét egy megszámlálhatatlan sok gyerekből álló sor felé nyújtotta, valamennyien fehér ruhát viseltek. Ahogy odaértek, a trón köré sereglettek, mint kis angyalok. Felismertem kis arcukat. Valamennyit az anyaméhben ölték meg magzatelhajtás által.

Miután Szent Ráfael mindezt megmutatta nekem, a szokott módon visszatértünk hálószobámba, ahonnan elindultunk.

Szent Ráfael most azt mondta nekem: „Mindent írj le, amit láttál és hallottál. Még négy alkalommal várhatsz rám, az utolsó alkalom akkor lesz, amikor itt van a végső idő."

Tovább beszélt: „Még a végső idő előtt bocsásson ki szent Péter székének birtoklója, II. János Pál egy rendeletet. Egy iratot, amelyet te és a téged kísérő pap állít össze, a szent Egyház nyelvén, amely számodra halott nyelv." (Magamban a latin nyelvre gondoltam.) „Egy írást, amely az élő Isten pecsétjére vonatkozik. A Szentírásban szent Jánosnál keresd (Jel 7,2-4) Tartalmazza azt, hogy szent Péter székének hivatalviselője, Mesterem példájára hirdessen egy negyvennapos böjtöt. Ezután valamennyien, akik hozzá hűségesek, fogadják személyesen a gyó-

nás szentségét, újítsák meg keresztségi fogadalmukat és egy pap tegye rájuk kezét.

Elsőként szent Péter székének hivatalviselője, II. János Pál tegye ezt. Az itt említett cselekedeténél megkapja a Szentlélek kezéből a pecsétet. Ily módon adja tovább a kardinálisoknak, a püspököknek és a papoknak. Ezután a hívő nép is kapja meg az élő Isten pecsétjét. Még részletes értesítést kell erről kapnod, mi történjék."

A jelenés végén szent Ráfáel kezébe vette azt a zarándokkeresztet, amelyet a heedei zarándoklatra szántak (ez a kereszt a hálószobám sarkában áll) és így szólt: „Munkád jó, amit művelsz, Mesteremnek örömet szerez, imádkozz tovább és add életedet kezébe." Most fájó lábamra gondoltam, mire így szólt: „Ajánld fel ezt a szenvedést és egyesítsd azzal a szenvedéssel, amelyet Mesterem viselt."

Ezután helyre tette a keresztet. Megköszöntem szent Ráfáelnek mindazt, amit láttam és hallottam. Boldogan mosolygott, mélyen meghajolt a falon függő missziós kereszt felé és így szólt: „Angelorum Domine!" (Angyalok Ura!) Majd homályossá vált és lassan eltűnt szemem elől. Az ébresztőórára néztem, pont 5 óra volt reggel. Újra levetkőztem és lefeküdtem.

Szent Ráfáel arkangyal ötödik jelenése

1985 szeptember 25-ről 26-ra virradó éjjel kb. 2 órakor felébredtem. Ismét a szent Ráfáelt láttam ágyam végénél állni. Fűzöld ruhája volt és fénysugár vette körül. Arca örömtől ragyogott, amint mondta: „Ez az éjszaka az égben az öröm napja. Kelj fel, öltözködj és gyere velem!" Gyorsan felöltöztem és együtt mentünk az úton. Hálószobámból felfelé mentünk, egyre magasabbra, át a felhőkön, arra a helyre, ahová mennünk kellett. Ott egy medencefélét láttam. Függőleges pereme volt, kb. 100 m átmérőjű. A „tálban" tűz égett, sok száz lény volt benne, úgy néztek ki, mint az emberek. Szomorú arcuk volt és nem égtek el a tűzben. A lényeket különböző magasságban, ill. különböző szinten láttam. Mindnyájan szürke ruhát hordtak. Minél mélyebb szinten helyezkedtek el, annál sötétebb volt ruhájuk.

Szent Ráfáel így szólt: „Nézd" és a magasba mutatott, „ feleséged imája és a te imád meghallgatásra talált."

Aztán két fehér ruhás angyalt láttam leszállni. Karjánál fogva megragadtak egy lényt és kiemelték a „tűzmedencéből". Amint a lény a tűz fölé ért, hirtelen hófehérré vált ruhája. Aztán körülnézett a lény és tisztán felismertem benne egy közeli rokont. Rám mosolygott, most felmentek egy helyre, ahol több angyal is volt és a GLÓRIA IN EXCELSIS DEO-t énekelték. Nagy belső öröm töltött el. Akkor azt mondta szent Ráfáel: „Az a szent név /a védőszent/, amely keresztnevéhez tartozik, segített, hogy most felmegy Urához és Teremtőjéhez. Szolgáljon mindörökké ŐNEKI, aki az Irgalmasság."

Aztán visszamentünk hálószobámba. Szent Ráfáel azt mondta nekem: „Imádkozd velem ezt az imát." Letérdelt, mélyen meghajolt a missziós kereszt felé, keresztet vetett és elkezdte: „Az Atya, a Fiú és a Szentlélek nevében, Ámen. Uram Jézus Krisztus, imádom öt szent Sebedet és szolgálatodba állítom életem. Elmondok öt Miatyánkot és átadom Neked. Adj erőt, hogy jól mondjam az imát és enyhítsem fájdalmad, amelyet elszenvedtél a bűnök kiengesztelésére."

Elmondtunk együtt öt Miatyánkot és öt Dicsőséget. Ezután felállt Szent Ráfáel és felelt a három lezárt levélben lévő kérdésekre. A levelek éjjeliszekrényemben voltak. Három különböző személy küldte.

1. levél: Így szólt szent Ráfáel: „Az az ember, aki életével kapcsolatos kérdéseket tesz fel és azt szeretné tudni, hogyan szolgálhatna Istennek, vallja meg nyilvánosan hibáit mindazoknak, akikkel gyakran igazságtalan, feleségének is. Összegyűjtött földi javait ossza szét becsületesen testvérei között, akiknek semmijük sincsen. Hogyha mindezt megtette, lelki életét is meg kell újítania és egész belső erejével támogatnia kell azokat az embereket, akik Mesterem akarata szerint hűségesek az Egyházhoz. Akkor majd béke uralkodik szívében és családjában. Felesége, gyermekei és unokái örömmel nézzenek fel rá, mert visszatért Atyjának házába, hogy neki szolgáljon, hogy egyedül csak neki szolgáljon. Végezzen zarándoklatokat is, hogy büntetését mérsékelje. Isten angyalai őrködnek felette."

2. levél: Szent Ráfáel tovább beszélt: „Mondd meg annak az asszonynak, aki közel áll közösségetekhez és még felvilágosításokat szeretne kapni, hogy a »kilencszeres« fejezi ki, kilenc rózsafűzért imádkozzék Mesterem Anyja, a szentséges Szűz Mária tiszteletére. Hogy állapotának komolyságát érezztessem: alakuljon át kevélysége alázattá és kicsinységgé, hazudozása becsületességgé, gonosz beszéde jámborsággá és embertársai iránti szeretetté. Vesse be minden erejét annak a közösségnek az érde-

kében, ahová rendelték. Akkor béke lesz majd szívében, és családjában. Imádkozzék, dolgozzék és bízza életét Mesterem legszentebb Szívére és Mária Szeplőtelen Szívére. Ha embertársainak akar valamit adni, akkor ne tudja a bal keze, mit tesz a jobb, hogy bőséges kegyelmet kapjon lelki üdve érdekében."

3. levél: Most így szólt szent Ráfael: „Mondd meg ezt annak az asszonynak, aki lelkiállapotával kapcsolatban tett fel kérdéseket: Váljék az alázat, a becsületesség és a szeretet példájává embertársai felé és gyakorolja az irgalmasság cselekedeteit. Ne emelje magát embertársai fölé és éljen teljes hitbeli meggyőződésben. Mélységesen gondolja át imában az Út öt szent Sebét. Hívja azt az angyalt, aki felettem áll, hogy eltiporja a kígyó fejét és eltávolítson minden démoni erőt, akkor majd az Istenanya legközelebbi ünnepén megtelik szíve örömmel. MÉG EGY FIGYELMEZTETÉS: nem minden üzenet jön az égből! A rontás angyala semmit sem kíván inkább, mint zavart hinteni Isten népe közé, úgy, hogy még maguk az igazak is összezavarodjanak. Mesterem áldása nyugodjék rajtad és minden jó dolgon, amelyet még meg kell tenned."

Ezután még a Szentatya részére adott szent Ráfael egy üzenetet, ahogy augusztus 15-ről 16-ra éjjelen tette. Így szól: „Hirdessen meg szent Péter székének tisztségviselője, II. János Pál a liturgikus év elején egy Mesterem Anyja, Mária, a szent szolgálóleány, a Napba öltözött Asszony, akinek lába alatt a Hold és tizenkét csillagból való a koronája, a Minden Nép Asszonya tiszteletére szentelt évet."

Miután ez megtörtént, azt mondta szent Ráfael, hogy imádkozzék mindenki sokat, aki hűséges Jézus Krisztus Egyházához és Mesteréhez a Szentatyáért, mert sokat kell szenvednie annak érdekében, hogy jól tudja teljesíteni feladatát.

Gondoljunk arra is, hogy a siralomvölgy szélén állunk. Tőlünk mindannyiunktól sok bizalmat, hitet és imát kívánnak. Hitünket Jézus Krisztusban meg kell erősítenünk és nem kell vitába szállnunk. Óvakodnunk kell a külső csábításoktól is. Minden ember kap egy figyelmeztetést, amelyben Isten bensőnkben ítél meg bennünket. „Sokat imádkozzatok a családotokban!"

Szent Ráfael akkor újra felkért, hogy menjek vele. A következő pillanatban a kertben voltunk, a ház mögött. Rámutatott egy helyre a nyírfa alatt és azt mondta: „Itt állítsd fel Krisztus keresztjét, úgy ahogy minden emberért meghalt." Most rögtön? – „Nem" válaszolt szent Ráfael. „Eljön az az idő, amikor szükséged lesz erre a keresztre, ennek idejét belső indíttatás jelzi majd. Nem kell ebből gondot csinálnod, minden rendben lesz."

Szent Ráfael még tovább beszélt: „E kereszthez különleges kegyelem kapcsolódik. Aki felkeresi ezt a helyet és őszintén tiszteli Krisztus öt szent sebét, meggyógyul Jézus Krisztus nevében testileg, lelkileg, vagy belső erőt kap, hogy elviselje szenvedését. 100 napi búcsú is kapcsolódik hozzá. A kereszt vízszintes szárának nagysága 1,50 m legyen. Álljon a kereszt alatt Isten Anyjának képmása és Jánosé, a tanítványé, hogy megmutassák az embereknek, milyen sokat szenvedett Anyja." Rövid szünet után így szólt szent Ráfael: „Asszony, íme, a te fiad; fiú, íme, a te Anyád." Végül azt mondta: „Védjék meg az időjárástól ezt a helyet a kereszttel együtt!"

Most visszamentünk a hálószobámba. Odaérkezvén még a következőket mondta: „Írj fel mindent és fontoljátok meg a melletted álló pappal, miképpen lehetne ezt az írást az emberekkel megismertetni. A Szentatyának szóló üzenetek csak neked, a tieidnek és a téged kísérő papnak szólnak." Aztán arra figyelmeztetett szent Ráfael, hogy nagy buzgósággal és sokat imádkozzak, mert az idő véget ér.

„Az a pap, aki közel áll közösségetekhez, belső hangot hallott, azt közölte vele, hogy szobromat (Szent Ráfael szobrát), amely közösségetekben jó helyen áll, meg kell szentelni, mert egyszer eladták."

Szent Ráfael tovább beszélt: „Minden nőnemű ember öltözködjék asszonyként és úgy is viselkedjék. A zarándoklat gondolata jó, de nem kényszerítheted az embereket, hogy veletek menjenek. Hogyha kicsi is a létszám, mégis eléri a célt. Áldás van házadon és családod tagjain. A következő vasárnap nagy örömünnep lesz minden angyal számára a mennyben. (Szeptember 29. Szent Mihály, Szent Gábriel és Szent Ráfael ünnepe.) A legközelebbi alkalom, amikor engem várhatsz, akkor lesz, miután az igazakat már megszámlálták."

Szent Ráfael nagyon mélyen meghajolt a missziós kereszt felé és így szólt: „Angelorum Domine!" (Angyalok Ura!) Ezután lassan homályossá vált alakja és eltűnt. Egyedül maradtam ágyam szélén ülve. Még kb. 15 percig gondolkoztam mindenen, hogy el ne felejtsem. Fél hatkor lefeküdtem.

Hollandiai látnok

Jézussal szenvedni öröm

Tanúságtétel

Csütörtök reggel 6 óra – a szentmise előtt a Pesti Ferences templomban elkezdett fájni a derekam. A templomban még annyira nem fájt, de mivel a munkahelyemen ülő munkát végzek (számítógépen dolgozom), ügyintéző vagyok, a sok ülés után alig bírtam felállni és kiegyenesedni. Míg dolgoztam azon gondolkoztam, hogy fogok átmenni a szemközti irodába, mivel még kiegyenesedni sem tudtam teljesen. Nem akartam, hogy bárki is megtudja, mi bajom van. Ahogy végeztem az egyik munkámmal, épp bejött egy kolléganőm és mondta, hogy átviszi az anyagokat. A délelőtt így telt el. Mindenki elvitte a beiktatott anyagokat. Jézus megoldotta, hogy nekem ne kelljen így átmennem. Végül senki sem vette észre, hogy mi bajom van. Munka után elmentem a Szent István Bazilikába szentségimádásra. Egy órán át térdeltem, ott nem is fájt a derekam és utána is könnyebb lett.

Szombaton elmentem az Emmausz közösség kápolnájába: a karizmatikus megújulás 50. évfordulójának ünneplésére. Szentmise után dicsőítés volt, amit ülve kezdtünk, közben kaptam egy olyan késztetést, hogy álljak fel. Egy pillanatra átfutott az agyamon, hogy fájni fog. Időm sem volt ezen gondolkoznom, olyan erős késztetést éreztem, hogy gyorsan felálltam. Legnagyobb meglepetésemre semmit sem fájt a derekam, és még egyenesen is tudtam állni. Végig azt éreztem, mintha valaki támasztaná a hátamat, és hogy erősebben állok. Különleges érzés volt. Később elmondtuk a Rózsafűzért, ami alatt végig térdeltem, ekkor sem fájt a derekam, pedig a parkettán térdeltem. Szintén nagyon különleges volt, ahogy a két kezem végig imára volt kulcsolva, úgy éreztem mintha támasztanák, és mintha picit zsibbadna. (Mikor vége lett az imának, zsibbadás jelei nem voltak egyáltalán.) Fél órát térdeltem és még a térdeim sem fájtak. Az Úr Jézus kegyelme volt, hogy nem fájt a derekam, míg ott voltam. Kedden múlt el az egész, hála Istennek. Imáimban azt kértem Jézustól, hogy egész nap Vele lehessek, szerethessem Őt és gondolhassak Őrá. A Szentlélek rávezetett, hogy erre a kérésemre szenvedést kaptam válaszul Jézustól. Azért is kaptam, hogy szenvedhessek az Úr Jézusért és felajánlhassam Neki, az Ő Dicsőségére, Vele egyesülve a bűnösök megtéréséért. Így jutottam el arra, hogy szenvedni Jézusért öröm, és megköszöntem Neki és hálát adtam. Csak a szenvedés által kerülhetünk igazán közel Jézushoz. Idáig nem értettem azt, hogy mit jelent: szenvedni öröm. Hat napig tartott csak ez, és ez alatt sokat fohászkodtam Jézushoz. Így ajándékozott meg engem az Édes Úr Jézus.

Az alábbi idézet Gabriella Bossis „Ő meg én" c. könyvéből való (Gabriella Bossis lelki naplója II. kötet, 705. old.): *„Kislányom, az Én Örömömhöz nincs fogható. Minden öröm Tőlem jön. Még a szenvedésbe rejtve is örömöt küldök néked, ha Értem szenvedsz... A világ élvezetei lealacsonyítják az embert. Az Én Örömömtől pedig erősebb lesz, és még buzgóbb. Tudod, annyira szeretem az embert, hogy meg tudnám köszönni neki, ha tanulja ízlelni az Én Örömömet. Mert aki Örömömet ízleli, Engem ízlel. Kérd Tőlem, hogy éhezz Engem! Ez az éhség növelni fogja buzgóságod Istened szolgálatában."*

Szenvedésünket felajánlhatjuk az Úr Jézusnak az Ő Dicsőségére, Vele egyesülve a bűnösök megtéréséért, és a tisztítótűzben szenvedő lelkekért egyesítve azokat az Úr Jézus összes földi szenvedésével. Azért is örülhetünk a szenvedésnek, mert így segíthetünk a lelkek megmentésében. A Mennyországban a Szentek és a Szent angyalok nem szenvedhetnek Jézusért.

„Az angyalok csak azért féltékenyek ránk, mert ők nem szenvedhetnek Istenért. Csak a fájdalom árán mondhatja biztosan a lélek: Istenem, ugye látod, hogy szeretlek!" (Szent II. János Pál Pápa)

Szenvedés alatt soha ne panaszkodjunk senkinek, csak az Úr Jézusnak. Neki mindent elmondhatunk, örömmel hallgatja és megjutalmaz minket. Halálunk után megtudjuk, kiknek segítettünk szenvedéseink felajánlásával. Ne szalasszunk el egyetlen alkalmat sem! Testi, lelki fájdalmat, és ami nehezünkre esik, ajánljuk fel bátran. Jézus megváltott minket, nagyon-nagyon sokat szenvedett értünk. Mi ennyit igazán megtehetünk Érte. Nagyon szeressük Őt, ezt várja tőlünk és mindenért adjunk hálát Neki.

Ha felajánljuk és hálát adunk szenvedéseinkért, akkor hamarabb meggyógyulunk. Mindig szeretettel viseljünk el mindent Jézusért. Nem ad nekünk nagyobb szenvedést annál, amit el tudunk viselni. A legrosszabból is a legjobbat hozza ki, és mindent a javunkra ír. Szeressük Őt nagyon!

S. Ági

TANÚSÁGTÉTEL

életem csodáiról

2. rész

Fél éven belül az összes barátom elfordult tőlem. Mindannyian túlzásnak találták, hogy naponta három rózsafüzért imádkozom, naponta járok szentmisére, és hetente kétszer böjtölök. Mindannyian azt mondták, hogy „fanatikus lettél". Nem tudom miért zavarta őket, hogy egy kicsit többet imádkozom Istenhez, mint ők. Arra gondoltam, hogy egy labdarúgó mérkőzésre, ha valaki elmegy, nem jön el fél óra után, hanem még a hosszabbítást is végignézi, hogy ha van. Senki nem teszi azt meg, hogy a moziból a film közepén jön ki, főleg, ha jó filmről van szó. Ha valaki elmegy egy diszkó klubba, akkor ott marad egész éjszaka. A templomban pedig arra törekszenek, hogy mindenből a minimum legyen, a legkevesebb. Én azt mondtam, hogy én ki fogok tartani. A végén minden barátom elhagyott, azzal a lánnyal pedig gyakrabban kezdtem találkozgatni, de aznap, amikor meg akartam kérni a kezét, ő is elhagyott. Azt mondta: „fanatikus lettél, pszichiáterhez kellene menned". Ez is sokkoló dolog volt.

Képzeljétek el! Hat hónap alatt minden barátotok elhagy, és mindenki ugyanazt a diagnózist állítja fel. Hát persze, hogy felmerül a kérdés: biztos, hogy én látom jól?

Amikor a lány is elhagyott, az egy téli este volt. A villamost vártam a megállóban, és észrevettem, hogy a villamos síneken állok. Láttam, hogy a villamos közeledik, és arra gondoltam, most már úgyis minden mindegy, 10 másodperc múlva meg fogok halni, újra elveszítettem az életem értelmét, a terveim mind összeomlottak. Akkor azt mondtam: Istenem nyisd meg a földet, ott, ahol a legmélyebb, hogy beleugorjak, és aztán zárd össze úgy, hogy minden nyoma eltűnjön az életemnek. Néztem a villamost, ahogy közeledik, és nem reagáltam. Mivel hideg volt, mégis csak a zsebembe tettem a kezem, a kezembe akadt a megáldott rózsafüzér Medjugorjéből. Magamhoz szorítottam a rózsafüzért, és azt mondtam: a Szűzanya segíteni fog nekem. Abban a pillanatban valaki meghúzta a kabátomat, és a villamos elment mellettem. Körülnéztem, senki nem volt mögöttem. Fölfogtam, hogy a Szűzanya megmentette az életemet. Ekkor azt mondtam: hálám jeléül terjeszteni fogom a rózsafüzért. Ajándékozni fogom a rózsafüzért, ha csak lehetőségem lesz rá. Ekkor megvettem az első húsz rózsafüzért, amit ezután kiosztottam. Ebben az évben mintegy 20 ezer rózsafüzért osztottam ki a szemináriumokon a világ különböző pontjain. Évről évre növekszik a kiosztott rózsafüzérek száma, és ti is meg fogjátok kapni vasárnap a megáldott rózsafüzért.

Tudtam, hogy élnem kell, mert Istennek terve van velem. Ezek voltak életem legnehezebb szakaszai.

Szörnyű rémálmaim voltak. Néhány hónappal azelőtt, hogy megalapítottuk az egyetemisták abortusz elleni szövetségét, ezekben az éjjeli rémálmokban átéltem annak a magzatnak a szörnyűségeit, akit az édesanyja készül megölni. A szobában súlyos nyomásokat éltem át, démonokat láttam, akik meg akarnak ölni. Olykor előfordult, hogy az ágy ugrált velem. Hat hónapon keresztül nem tudtam aludni. Szívesebben sétáltam este Zágráb utcáin, és imádkoztam a rózsafüzért, minthogy az egyetemi szállón a szobámba menjek. Pszichikailag és fizikailag is teljesen kimerültem. Az egyik vizsgán a tanárnő megkérdezte tőlem, hogy Mijo fiam, te kábítószer élvező lettél? Mondtam, hogy nem, de valami szörnyű történik velem, olyan fájdalmas, hogy senkinek nem kívánnám. Egy évvel később találkoztam ezzel a tanárnővel Medjugorjéban, és akkor elmeséltem neki az életemet, és hogy mi minden történt velem.

Ezután a szörnyű hat hónap után elmentem egy karizmatikus imatalálkozóra. Mindenki énekelt, tapsolt, táncolt, én pedig sírtam. Az imacsoport vezetője megkérdezte, hogy miért sírsz, Jézus velünk van. Mondtam, tudom, hogy velünk van, de amióta megtaláltam Jézust az életemben, minden rosszra fordult. Ekkor rám tették a kezüket, és elkezdtek értem imádkozni. Egy érdekes próféciát kaptam: szeretett fiam! Nem fedezted még fel a karizmákat, amiket az életedbe adtam. Nemcsak, hogy nem ismerted fel őket, de nem is kezdted használni. Ezért tud a sátán támadni téged. De mostantól fokozatosan minden megváltozik. Azon az éjszakán, hat hónap után először, lefekvés után elaludtam.

Én tudom, hogy a bérmálás szentségében megkaptam a Szentlélek teljességét. De hogy ez mit jelent, az soha nem volt világos számomra. Intenzíven imádkozni kezdtem, hogy a Szentlélek világosítson meg. És az első rózsafüzér, amit imádkozom, az általában a Szentlélekhez szólt. Ezután szokatlan dolgok kezdtek történni. A szívemben jeleket kaptam arra vonatkozóan, hogy kit kell felkészíteni arra, hogy Istenhez menjen. Annak ellenére, hogy féltem a haláltól, azt kaptam küldetésként, hogy készítsem fel az embereket, hogy Istenhez menjenek, vagyis a halálra készítsem fel őket.

Egyes esetek nagyon különlegesek voltak. A nagymamám testvére kórházban volt, műtéten esett át és túlélte. Az orvos azt mondta, kedden jöhetnek érte, vihetik haza és minden rendben. Ti pedig, ha azt kapnátok az imában, hogy kedden meg fog halni reggel 9-kor, mit tennétek? Lehet, hogy kételkednétek, hogy ez valóban Isten üzenete-e. Vagy hívnátok egy papot, hogy készítse fel az Istennel való találkozásra? Így én egy nappal korábban, egy pappal elmentem nagymamám testvéréhez. A beteg nagyon jó hangulatban volt, én pedig mondtam neki: itt az ideje, hogy felkészülj az Istennel való találkozásra. Ő azt mondta: majd holnap hazamegyek, és elmegyek a saját plébánosomhoz gyónni. Mondtam, hogy nem, ma van itt ennek az ideje. Magára hagytam a pappal, hogy gyóntassa meg és kenje meg a szent olajjal.

A prófétai szó mindig békét hoz a szívünkbe. Mindig a mennyei magasságokig emel. És készen álltok arra, hogy a prófétai szóért, ami Isten szava, az életeteket is odaadjátok? Hazamentem, és azt mondtam édesapámnak, hogy ma be kell fejeznünk minden munkát, mert holnap a nagymama testvére meg fog halni. Akkor az apám azt mondta, te tényleg bolond vagy. Az orvosok azt mondták, hogy holnap hazajöhet a kórházból, mert sikerült a műtét. Másnap a szüleim készültek, hogy mennek érte a korházba. De mielőtt elindultak volna, jött egy telefonhívás a kórházból, hogy ne menjenek érte, 9 órakor meghalt.

Néhány hónappal később a nagymama egy másik testvére elesett, eltörött a medence csontja és a gerincének egy része. Az orvosok azt mondták, hogy kómában van, és meg fog halni. Mindenki ment a kórházba rajtam kívül, én azt mondtam, majd üdvözölni fogom, ha hazajön. Különben is, szép idő van, sok dolgom van a gyümölcsösömben. Édesapám újra azt mondta: te tényleg bolond vagy! Mondtam: édesapám, én ezt nagyom jól tudom. A nagynéni ezután még 6 évig élt, és sokszor meg tudtam látogatni őt az otthonában.

20 éven át azt tartották rólam a családomban, hogy bolond vagyok. Ezt nehéz kibírni, de így tanuljuk meg a türelmet. Megtanuljuk elviselni az ütéseket. Mert tudjuk, hogy minden szenvedést, amit Krisztusért elviselünk, Krisztus jóra fordít. Mi, mezőgazdászok, tudjuk, hogy minél keményebb a tél, annál szebb lesz a tavasz, és annál jobb lesz a termés a következő évben. Édesapám csak életének utolsó éveiben fogadott el engem. Akkor bocsánatot kért, és azt mondta: fiam, igazad volt.

Környékünkön minden ember elpusztította mandarinültetvényét, én pedig ültettem a mandarinfákat. A többi ültetvényes mind kérdezte édesapámat, hogy miért gondolja a te fiad, hogy okosabb, mint mi? Mi vesszük ki a fákat, ő meg ülteti őket. De amikor a mandarinfák elkezdtek bőséges termést hozni, és édesapám belátta, hogy én hat hónapig tudok dolgozni az ültetvényen, hat hónapig pedig szabad tudok lenni, akkor bocsánatot kért, és azt mondta, igazam van.

Élete utolsó éveiben jött velem a lelkigyakorlatokra, főleg amikor szabadító szolgálatot szerveztünk. Lenyűgözték és sokkolták azok a reakciók, amik az embereken megnyilvánultak a démoni elnyomás miatt. Nem egészen egy évvel a halála előtt kemodialízisre kellett járnia, és én tudtam, eljött az ideje, hogy Istenhez költözzön. Egyszerűen az imában jöttek ezek a szavak: kezdd el felkészíteni édesapádat arra, hogy hozzám jöjjön. Hét nappal a halála előtt, édesapám azt mondta reggel: fiam, fáradt vagyok az élettől, mit tehetnék, megyek Istenhez. Kértem: édesapám, csak emeld fel a kezed és mondd: Istenem, haza akarok menni! Ezt megtette. Akkor odahívtam a családomat és a plébánosunkat, mindannyian bocsánatot kértünk tőle, és ő is tőlünk, kiengesztelődtünk, édesapám meggyónt, megáldozott, felvette a betegek kenetét utoljára az életében. Másnap nagyon rosszul lett, kórházba került. Az orvosok azt mondták, egy pillanatnyi rosszullét, de a szervezete nagyon erős,

és még 15 évig fog élni. Feleségemmel ekkor imádkoztunk. Erikával imában a következő szavakat kaptuk: ne félj hozzám jönni, szeretett fiam, József, az én húsvéti örömem egyre inkább betölt téged, az angyalok fognak téged hozzám kísérni ünnepélyes menetben, én fogok eléd jönni a mennyország kapujába, a szentek közösségével együtt. Azokkal, akikkel együtt osztoztál az élet örömeiben és szenvedésiben, és eljutottak a szentségre. Másnap mindannyian elmentünk a kórházba. Édesapámat különös béke töltötte be. Azt mondta, tudom, hogy mennem kell. Mindannyiunkat megáldott, egy gyönyörű éneket kezdtek énekelni édesanyámmal. Két nappal később átköltözött az örökkévalóságba.

Ebben az egészben különösen szép, hogy amikor valakit készítek fel a halálra, akkor mindig látom a Szűzanyát, aki az angyalokkal, mintegy lakodalmas menetben, készül azt a lelket Istenhez vezetni. Emberi oldalról nézve persze nehéz elfogadni a halált, de ha lelki oldalról nézzük, a halál a legboldogabb pillanat. Amikor végre eljutunk az Istennel való közösség teljességére és a vele való egységre. Minden olyan személlyel, akit én készítettem fel, hogy Istenhez menjen, olyan érzésem volt, hogy egy kicsit megnyitottam számukra a mennyország kapuját, hogy betekintsenek, és lássák, milyen szép ott.

Különösen szép volt, amikor nagymamámat, az édesanyám mamáját készítettem az Istennel való találkozásra. Igen magas kort élt meg, 93 évig élt, ebből 3 évig teljesen vak volt. Egy nap a feleségemmel, Erikával imádkoztunk érte, és azt mondtam: nagymama, itt a Szűzanya az angyalokkal és várnak téged, visznek Isten színe elé. Nagymama pedig fölemelte a kezét, és azt mondta, hogy itt vagyok Istenem, alig várom.

Két nappal később átköltözött a mennyországba. Amikor mosolygós arcú holtteste mellett imádkoztunk, egy kismadár gyönyörűen énekelt egy ágon. Én pedig hallottam, amint nagymamám Antont, a férjét köszönti a mennyországban, és azt mondja neki: Anton, milyen szép vagy! 20 év után újra találkoztak. Hallottam, hogyan köszönti a többi rokonát, a másik nagytatámat, akikkel megosztotta az élet nehézségeit és örömeit.

Szent Pál világosan mondja, hogy nincs emberi szó, amellyel le lehetne írni a mennyország szépségeit. Ezért joggal mondja azt: amit szem nem látott, fül nem hallott, emberi szív nem érzett át, ezt készítette Isten azok számára, akik szeretik őt.

Mijo Barada

»»» **FOLYTATJUK** «««

Szentlélek-megtapasztalás ma?

Antoine de Saint-Exupery mondja: ***„Legjobban a néző szomorú szerepétől irtózom. A néző, aki közömbösen szemléli a világot. Soha ne legyünk nézők! Tanúk legyünk, akik közreműködnek, és felelősséget hordoznak. Együttműködő felelősségvállalás nélkül semmit sem ér az ember."*** És – én még kiegészíteném – a Szentlelket sem tapasztalhatja meg. Mert a Szentlélek megnyilvánulásához az kell, hogy belebocsátkozzunk a történésekbe. Pünkösdkor a tanítványok beszélni kezdtek. Az első lépést viszont nekik kellett megtenni: **kinyitni a szájukat**. Ezután tudott a Lélek hatni bennük. Ők valami újra vállalkoztak.

Vesszük a bátorságot, hogy beszélgessünk a hitről, elmeséljük egy gondolatunkat, tapasztalatunkat, bár a szívünkben félelmet érzünk. Csoportvezetésre vállalkozunk, imádságra, valaminek a megszervezésére, arra, hogy mások elé kiálljunk, hogy fölvállaljunk egy szolgálatot. Megpróbáljuk, és észre fogjuk venni, hogy ebben a tevékenységben Isten Lelke elevenedik meg. Szükségünk van azonban bátorításra. **Bátorításra, hogy merészeljünk, és bátorításra, hogy kitartsunk**. Hiszen sok minden hathat ránk bénítóan és elbátortalanítóan, amit tapasztalunk Jézus kapcsán az Egyházban és a világban. Mert mindenütt adódnak problémák, ahol tevékenykedünk – legyen az a személyes életünk, a szomszédság, egyesület, hivatal, munkahelyünk, politika, Egyház. Bárki, aki kifejt valamilyen tevékenységet, kritikának teszi ki magát.

Személyesen megélni és életünkké tenni

A Biblia nem a Szentlélek lényegével foglalkozik elsősorban, hanem hatásaival. Az őskeresztények még személyesen élték meg a Vele való találkozást, átadták magukat dinamikájának, ám a rákövetkezendő évszázadok teológiája inkább azzal foglalatoskodott, hogy kiismerje Őt, spekuláljon, vitatkozzon Róla. Így a kezdeti lendületből sok veszendőbe ment. A Szentlélek eleven megtapasztalását felváltotta a hittudomány. Pünkösd egészen valóságos tapasztalat volt. A Szentlélek lejövetelét érzékszerveikkel fogták fel a tanítványok, és ettől életük teljesen új irányt vett. A tűznyelvek és a viharos szél a belső történéseket szimbolizálták. Kísérőjelenségek voltak, de nem, nem csak azon az első Pünkösdön, hanem a későbbiekben is, mind a mai napig.

Tegyünk valamit Istenért, vagy várjunk?

Minden a vágyakozással kezdődik. Talán olvasás közben Te is sóvárogni kezdtél, hogy Pünkösd Szentlelkét személyesen átélhesd és megkaphasd. – Talán Te is szeretnél új módon élni Belőle és Vele. Amennyiben magadban hordozod ezt a vágyódást, feltehetted a kérdést: **Hogyan is történhetne ez meg velem?**

Jézus elmondta tanítványainak, hogyan részesülhetnek a Szentlélekben. Így tanította őket: *„Várjatok az Atya ígéretére!"* (ApCsel 1,4) *„Ti csak maradjatok a városban, amíg el nem tölt az erő benneteket a magasságból"* (Lk 24,49b) **Maradni és várni**, mondja Jézus. Épp ez esik manapság olyan nagyon nehezünkre. Mi inkább teszünk valamit Istenért. Inkább tele van az előjegyzési naptárunk mindenféle programokkal, minthogy csak csöndben üljünk és várjunk. De a Szentlelket csak azok kapják meg ajándékba, akik várnak, akik idejüket – vagy legalábbis egy részét – olyasmivel töltik, ami a mi termelés-orientált társadalmunkban tiszta időpazarlásnak tűnik. Sok mindent elő tudunk állítani, meg tudunk termelni, de Szentlelket – azt nem. **Csak kivárni lehet és megkapni.** Életünket odatarthatjuk a Nap fényébe, azaz Isten szeretetébe, és hagyhatjuk, hogy az hasson ránk.

A kérdés tehát: **Fölkészültél a Szentlélek fogadására?** Megbízol benne? Meg vagy róla győződve, hogy Tőled semmit el nem vesz, hanem gazdagabbá, teljesebbé és boldogabbá teszi életedet? Mindezt persze nem nehézségek és konfliktusok nélkül, hanem éppen azok által, ahogy ezt Mária példája is mutatja. **Hiszel ebben?**

Jót tesz, ha hagysz magadnak gondolkodási időt, mielőtt válaszolnál. A Lélekben gyökerező életre jellemző, hogy benne semmi sem működik kényszer hatására, még a Szentlélekben való bizalmunk sem. Ha még nem rendelkezel ezzel a hittel, akkor kérd addig, amíg nem érzed a meggyőződést és a készséget, ami szükséges ahhoz, hogy betöltekezz a Szentlélekkel, és átadd magadat kegyelmi hatásainak.

Leo Tanner

(Részlet a szerző „Szentlélek, engedd, hogy Pünkösd legyen bennem" c. Marana Tha sorozatban megjelent könyvéből)

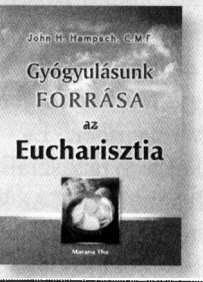
TARTALOMJEGYZÉK

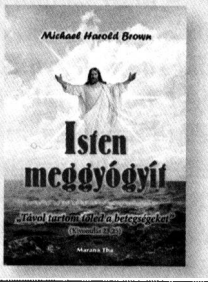
Katona István: A Szentlélek új szívet ad 3
Gál Edit: Az Új Pünkösd kezdete... – A Katolikus Karizmatikus Megújulás 50 éves 4
T. Éva: Dicsőítsétek meg Istent testetekben! 8
Hollandiai látnok: Üzenet a végső időkre (II/2. rész) 10
S. Ági: Jézussal szenvedni öröm 14
Mijo Barada: Tanúságtétel életem csodáiról (2. rész) 15
Leo Tanner: Szentlélek-megtapasztalás ma? 17

Marana Tha arám kifejezés, annyit jelent: „Jöjj el, Uram!" Az első keresztények gyakran használták. Szentírásban található: Jel 22,20.

Szerkesztői üzenetek

- **A MARANA THA SOROZAT LEGÚJABB KÖTETEI: John H. Hampsch, C.M.F.: Gyógyulásunk forrása az Eucharisztia** (1200 Ft); **Michael Harold Brown: Isten meggyógyít** (1500 Ft). A könyvek kaphatók az Emmausz Házban (1146 Budapest, Thököly út 120.) és a katolikus könyvesboltokban.

MARANA THA A Szentlélekben való megújulás katolikus lapja

Megjelenik kéthavonta
Felelős kiadó, főszerkesztő: Katona István
Az Emmausz Katolikus Karizmatikus Közösség Marana Tha 2000 Alapítványa
ISSN 0865-2805 B/EL/28/1992
Műszaki szerkesztő: Fehérváry Ágnes
Készült: MondAt Nyomdaipari és Szolgáltató Kft.
Ügyvezető igazgató: Nagy László

Szerkesztőségünk címe:
1146 Budapest, Thököly út 120. **Tel/fax:** 222-5306
E-mail cím: katona.istvan40@gmail.com
Mobil: 06/20 438 6160; 06/20 823 1771
Honlapjaink:
MARANA THA – www.maranatha.hu
EMMAUSZ KÖZÖSSÉG – www.emmausz.hu
Könyvrendelés: fiererzs@gmail.com

Châtillon-sur-Broué (Franciaország)

100 éve,

a fatimai jelenés alkalmával (1917. május 13.)

Szűz Mária *bűnbánatra* és *imádságra* hívott.

„Uram, ***ments meg minket***

a Szentlélek elleni bűnöktől,

az élet elleni bűnöktől,

a gyűlölettől,

az önpusztítástól,

a háborúskodás minden fajtájától!”

(II. Szent János Pál pápa)

Ára: 200 Ft